

Vybral som sa k potoku hľadať Joža. Vedel som, že tam od piatej rána striehne na starého pstruha.

– Zmizni! – skríkol Jožo, len čo ma zazrel. Ba hodil do mňa aj maminu silonovú sieťku. – Už som ho mohol mať! – zúrilo. – No veď počkaj! – bral sa za mnou. Ale kdeže ja som už bol!

Jožo je môj brat, ale keď chytá ryby, nenávidím ho. Človek nesmie pri ňom ani dýchať. On môže, ale druhý nie. Jeho ryba nezbadá, ale druhého počuje postrannou čiarou, ktorú má vraj na počúvanie. Taký nezmysel! Na počúvanie sú uši, a nie voľáke čiary, ktoré si Jožo proti nám vymyslel (proti mne a Gabke), aby mohol byť pri potoku sám. On je taký sebecký. Hneď si všetky ryby prisvojí. Ako napríklad aj toho starého pstruha, ktorého sme práve objavili my s Gabkou raz v nedeľu ráno. Ona mi šla ukázať nezábudku, lebo som jej zo žartu neveril, a starý sa jej vyhodil z vody rovno pred nosom, až od prekvapenia plesla do potoka súčasne s ním. V nedeľných šatách! Sadla si síce len tak na kraj, ale tam sú práve skaly najšpinavšie, osliznuté a zelené.

Najprv sme nemienili Jožovi o rybe povedať nič, lenže keď prišiel zo Štiavnice domov na prázdniny, nevydržali sme. A to bola chyba. Teraz si on na mňa zakričí: „Zmizni!“ Loví starého už druhý týždeň. Chce ho živého pustiť do bazéna. Preto ho loví do maminej sieťovky, aby mu háčik neporanil pysk, keď je taký ťažký. Vraj už dva razy pstruh vystrčil spod kameňa hlavu až po oči, a vždy sme ho my odplašili. Preto nás teraz nenávidí. Pre nášho vlastného pstruha, ktorého on videl po oči, a my ešte v júni celého!

Taký je Jožo brat.

A Gabka šla s otcom na citróny do dediny po mlieko. Kravu nechováme, aby v lete nezožrali turistov muchy. Mlieko berieme z horárne na kraji dediny, otec ho vozí na citróny v dvoch veľkých demižónoch. A Gabka sa mu skoro vždy ulepí na citrón, lebo má v horárni kamarátku, takú ufňukanú Evičku, čo sa bojí ich vlastného moriaka. Ja nerád chodím do Rýdzikov (Rýdzik je pán horár). Po prvé sa ta nachodím cez školský rok a po druhé: oni chlapcov nemajú, iba tri dievčatá, a to dosť hlúpe. Stále šijú na bábiky, a keď naša Gaba k nim príde, ohlúpne tiež. Prehodí si nohu cez nohu, na otlčenom kolene vystrihuje malé sukne a šušlavo sa prihovára bábikám, až je človek zarazený, či je to tá istá Gaba, čo chytí hada

holou rukou. Preto ta chodím nerád. Nebaví ma navliekať nitky do ihiel štyrom ohlúpnutým dievkam.

To sa teda rozhodne múdrejšie dá stráviť čas so Strážom a Bojom. Keď som bežal od potoka, náročky som bral zákrutu poza chatu. Pri ľadovni obyčajne ležia, aby sa skryli pred slnkom, pretože bernardíny najväčšmi na svete nenávidia teplo. V lete úplne schudnú a sú celé utrápené od strachu, že už nikdy neuvidia sneh. Lebo bernardíny sú síce veľmi múdre, ale predsa len psy, a nevedia pochopiť, že po každom lete príde zima a po zime zas teplo, aj keď ho, chudáci, nenávidia.

Teplo teda naozaj nenávidia, ale keď okolo nich niekto beží, to zbožňujú. Hneď sa k nemu pripoja a celkom zabudnú, že sa nemienili ani pohnúť. Najlepšie je utekať okolo nich bez povšimnutia. To vôbec neznesú. Vyrútia sa za človekom ako levy. Ja som bleskovo v púšti, kľučkujem po piesku, ktorý sme vlni navozili pred chatu, a trasiem sa, ako ma zožerú, keď sa pošmyknem. Lev (to je Strážo, ten vie zúrivo vrčať) ma chňapne, levica (to je Boj, ten nevie vrčať nijako) poobhrýza kostičky, a keď ich slnko vybieli, príde Gabka na ťave a pozbiera ma do plachtičky.

Už som vybehol spoza chaty do púšte, už mi lev vrčal za päťmi, keď som si zrátal, že za mnou bežia iba štyri laby. Štyri laby, to nijako nie je osem, a jeden lev, to nie sú dva. Nuž takto sa hrať nedá! Kto by obhrýzal kostičky, keď levice niet? Zastal som a Strážo sa na mieste vyvalil do piesku.

– Kde je Boj?! – skríkol som naň. Dychčal ako lokomotíva a poležiačky mi podával labu. – Daj si ju za klobúk, potkan, – povedal som mu. Ale mrzkejšie, lebo on si pekné slovo vôbec nevšímne.

Šiel som hľadať Boja za ľadovňu, kde sa hneď na kraji hory začína malinčie. To je miesto najväčšieho chládku, ani maliny tam nezrejú skôr ako ku koncu prázdnin.

– Boj! – zakričal som ako otec. – Ku mne, Boj!

V malinčí sa nepohlo nič. Čuší, potvora.

– Bojsík, – zaspieval som Gabkiným hlasom, – kde si, Bojsík? Neboj sa, Bojsičko...

Gabu Boj zbožňuje, šiel by za ňou aj do chlebovej pece, nie na slnko. Keď sa ani potom nič nepohlo, hneď som spoznal, že tam nie je.

Začal som sa obzerať, prečo je všade tak strašne ticho. Veď nie sme naozaj v púšti! Stromov všade plno, že sa až do kuchyne pchajú, a odrazu sa ani jeden nepohne, nieto ešte aby šumel. Zvyčajne šumia dosť hlasno, a čím väčšími sa blíži večer, tým hlasnejšie. Niekedy v noci hučia tak strašne, akoby šlo po nebi milión bombardérov a po zemi milión tankov. Alebo ako keby sa všetci čerti ženili, vraví Jula. A teraz zas čušia, ako keby boli zamrzli od strachu. Ako keby nejaká ježibaba zakliala stromy a povedala im: no, len sa opovážte pohnúť, uvidíte, čo s vami spravím! Ony sa zľaknú a potom príšerne čušia.

Vyzul som si topánky a bosý, tichučko ako rys som sa posúval za prasačí chliev. Pozrieť osiku. Medzi smrekmi tam omylom rastie jedna osika. Na tej vždy poznám, či sú stromy zakliate naozaj, alebo sa mi to len zdá. Listy osiky sa totiž hýbu neprestajne. Aj šuchocú stále. Iba keď je hora naozaj zakliata, musia aj ony stíchnuť a smutne visieť z nehybných vetvičiek.

K osike sa ide popri ohrádke, ktorú otec urobil ešte vlašajším prasiatkam. Aby nemuseli večne vysedávať v chlieve, ale mali sa kde poprechádzať. Ešte som tú ohradu len zazrel, už som sa naľakal. Na zadných nohách, prednými opretý o latky, stál pri nej Boj a na hlavu mu neľudsky pražilo slnko. To normálny bernardín nevydrží. Iba zakliaty.

Tak už nielen stromy, ale aj zvieratá! Rýchlo, v najväčšej tichosti, som pohýbal rukami, hlavou i celým telom. Dalo sa! Vyročil som a pristúpil k Bojovi. Ani si ma nevšímol.

– Čo pozeráš, ty ňufák, – prihovoril som sa mu, lebo som bol zvedavý, či počujem svoj vlastný hlas. Tak ja som počul, ale Boj asi nie, lebo nepohol ani uchom, a na to sa zmôže i v najväčšej horú-

čave. Oprel som sa o plot hneď vedľa neho a odspodu mu pozrel do očí, aby som zistil, kam upiera zrak začarovaný bernardín. Máriška! Nuž na prasiatko, vyvalené v prašnej jamke! A to prasa, tiež ako zakliate, ani okom nemihne.

– Čo je to, Bojsík? – povedal som, lebo mi odrazu blyšlo, že prasiatka iba dnes dovezli a chudák Boj prasa možno v živote poriadne nevidel.

– No, – postrčil som ho, aby preskočil ohradu, – to je prasa, vieš? Chod' sa pozrieť.

Naozaj som chcel, aby si ho poobzeral zblízka, lebo Boja dobre poznám a viem, že verí len tomu, o čom sa sám presvedčí. Veď ja som taký istý. Darmo som sto ráz videl slona na obrázku, vo zverinci som sa ho musel vlastnoručne dotknúť, aby som uveril, že je živý. A ako som vreštal, keď ma chcel chytiť chobotom!

– No, – podvihol som ho, – skoč, ty zbabelec!

Bojo stratil rovnováhu a už bol za ohradou. Potichu dopadol na laby, prikrčil sa a ďalej bez pohnutia pozoroval neznáme zakliate stvorenie. Stavím sa, že nevedel, kde má zviera začiatok a kde koniec. Keby to bol vedel, nezložil by si hlavu na tri centimetre od ufúľaného prasačieho ňufáka.

Chvíľu tak ležali a ja som sa neopovážil ani dýchať. Ticho bolo čím ďalej tým strašnejšie. Chcel som sa pozrieť na nebo, či aspoň niečo neletí, nemohol som však odtrhnúť oči od tých dvoch v prachu. Nehýbalo sa už celkom nič. Ani na nebi, ani na zemi, ani v prasačej ohrade.

Ktovie, akoby sa bolo všetko skončilo, keby prasa nebolo s námahou odchýlilo jedno zaprášené oko. Ono to však zvládlo, cez milimetrovú štrbinu zazrela Boja, fúкло mu pod nos, až sa zdvihol prašný obláčik, a len tak poležiačky povedalo: – Ňaf.

Iba „ňaf“ a Boj bol raz-dva odkliaty. Ešte sa dvakrát prekoprcol, kým sa mu podarilo postaviť sa na nohy, preskočil ohradu a rýchlosťou blesku odcválal do malinčia. (Ako ho poznám, pol hodi-